మార్చి ౨౦౦౯

కథా సాగర మథనంలో విశ్లేషణకు మార్చి నెలలో విడుదలయిన దినపత్రికలు ఈనాడు, వార్త, ఆంధ్రజ్యోతి, ఆంధ్రభూమి, ఆంధ్రప్రభల ఆదివారం అనుబంధాలలో ప్రచురితమైన కథలు, మాసపత్రికలు స్వాతి, ఆంధ్రభూమి, విపుల, రచనలలోని కథలను కలిపి మొత్తం 97 కథలను ఎంచుకోగా, కౌముది పాఠకుల పరిచయం కోసం ఎంపిక చేసిన కథలు 5.

ఈ నెల కథలలో అధిక శాతం కథలు తల్లి తండ్రులని సరిగా చూడని కథలే. ఇందుకు ప్రతిగా తండ్రి ఇల్లొదిలి వృద్ధాశ్రమంలో చేరతాడో కథలో. మరో కథలో కొడుకుకు బుద్ధి నేర్పుతాడు. ఇలాంటి కథల నడుమ, ప్రేమ కథలు, హాస్య కథలు కూడా వచ్చాయి. వస్తువులో కాకపోయినా, కథనంలో కొత్తదనం ఏ మాత్రమయినా చూపించిన కథలు కూడా తక్కువే. కథ కాస్త చదవగానే ముగింపు అర్ధమైపోతుంది. కథకుడి హృదయం తేట తెల్లమై పోతుంది. అందువల్ల ఈ నెల పాఠకుల పరిచయానికి తగ్గ అర్హత ఉన్న కథలను ఎంపిక చేసుకోవటం కాస్త కష్టమయింది. ఉన్న వాటిలో కాస్తయినా వైవిధ్యం ప్రదర్శిస్తూ, ఆకర్షణీయంగా ఉండి, చదివింప చేసిన కథలివి.

<u>అమ్మ - దొంగ</u>

పెన్మెత్స శ్రీకాంత్ రాజు రచించిన ఈ కథ మార్చి 29, ఈనాడు ఆదివారం అనుబంధంలో ప్రచురితమైంది. కథ కాస్త చెప్పగానే ముగింపు ఊహించగలిగినా, కథను నడిపిన విధానం బాగుండి చివరవరకు చదివిస్తుంది. ముప్ఫై ఏళ్ళ వ్యక్తి, అమ్మ దాచిన బంగారాన్ని దొంగిలించాలనుకుంటాడు. ఎందుకంటే, అతని సోదరులంతా మంచి పొజీషన్‌లో ఉంటారు. అతనొక్కడే పేదరికంలో ఉంటాడు. కానీ ఆస్తిని అందరికీ సమానంగా పంచుతానంటోంది తల్లి. "వాడు పేదరికంలో ఉన్నాడు కాబట్టి బంగారం తమ్ముడికి ఇచ్చేయి" అని సోదరులనరు. దాంతో ఓ రోజు దొంగతనంగా వచ్చి బంగారం దోచేద్దామనుకుంటాడు. కానీ ఇంట్లో ఎంత వెతికినా బంగారం దొరకదు. దాంతో తల్లి మీద ద్వేషం పెంచుకుంటాడు. తల్లి మరణించిన తరువాత తెలుస్తుంది, బంగారం వేరే వారింట్లో భద్రంగా దాచిందని, అంతా అతని పేరే రాసిందని. మామూలుగా అలవాటయిన కథే అయినా రచయిత కథనం నడిపించిన తీరు చకచకా చదివిస్తుంది. 'బాగుంది' అనిపిస్తుంది కానీ 'గొప్ప'గా అనిపించదు. మనసుని తాకదు.

<u>క్షతగాత.</u>

కె.వరలక్ష్మి ఈ కథ మార్చి 29 ఆంధ్రజ్యోతి ఆదివారం అనుబంధంలో ప్రచురితమయింది. కొత్తగా పెళ్ళయిన సుజనను భర్త అభిరాం ప్రవర్తన కొత్తలో ఆశ్చర్యం కలిగిస్తుంది. కొన్నాళ్ళకు అసహ్యం కలిగిస్తుంది. కనపడ్డ అమ్మాయి తన వెంట పడుతోందని, తనతో లైంగిక సంబంధానికి ఉవ్విళ్ళూరుతోందని భ్రమపడి, అదే నిగమమనుకుంటాడు ఆమె భర్త. చివరికి భర్తను వదిలి తన కాళ్ళ మీద తాను నిలబడాలని నిశ్చయించుకుంటుంది సుజన. ఇది కూడా మామూలు కథే ఎన్నో కలలతో వైవాహిక జీవితంలో అడుగు పెట్టిన యువతికి తాను మామూలుగా ఎలాంటి మనుషులనైతే అసహ్యించుకుంటుందో, అలాంటి పురుషుడితోనే జీవితాంతం గడపాల్సి రావటాన్ని మించిన

శిక్ష వేరొకటి లేదు. అది దుర్భరమైన పరిస్థితి అది. అయితే, ఇలాంటి అనేక ఇతర కథలలాగే రచయిత్రి, పురుషుడిని విలన్‌గా చూపించింది. సుజన పాత్ర మానసిక స్థితిని సానుభూతితో గాఢంగా వర్ణించి, ఆమె భర్త మనస్తత్వాన్ని విశ్లేషించి ఉంటే కథ మరింత చిక్కగా తయారయ్యేది. కానీ, సంఘటనలను, ఓ వార్తలా ప్రదర్శించటానికే ప్రాధాన్యం ఇవ్వటంతో 'వేగం'గా చదివించే కథగా మిగిలిపోయిందిది.

__ఆత్మాన్వేషణ__

జ్వలిత రచించిన ఈ కథ 22 మార్చి, సాక్షి ఆదివారం అనుబంధంలో ప్రచురితమయింది. ఈ నెల వచ్చిన కథలలో సమకాలీన సమస్యను స్పృశించేందుకు ప్రయత్నించిన అరుదైన కథలలో ఇదొకటి. ఆధునిక సమాజంలో ఉద్యోగాలలో స్త్రీ, పురుషులు తరుచు, సన్నిహితంగా కలిసే వీలుంటోంది. దీనికి తోడుగా, జీవితంలో వేగం పెరిగింది. 'డబ్బు' సంపాదన తప్ప మానవ సంబంధాల గురించి, వ్యక్తిగత అనుబంధాల గురించి ఆగి, ఆలోచించే తీరికే లేకుండా పోయింది. ఇది చాలదన్నట్టు ప్రతి ఒక్కరికీ, జీవితంలో అనుభవించగలిగే ఆనందాలు, సౌఖ్యాల గురించి తెలుస్తోంది. తమ జీవితాలలోని 'లోటు'ను గ్రహింపచేసి, తీవ్రమైన అసంతృప్తికి వ్యక్తిని గురిచేసే పరిస్థితులివి. ఇలాంటి పరిస్థితులలో ప్రతి వ్యక్తి 'ఒంటరి'తనానికి గురై, తాత్కాలికంగానయినా, కృత్రిమ తోడు కోసం తపిస్తూ, లేనిపోని బంధాల వలలో చిక్కుకుని తన స్వీయ వ్యక్తిత్వాన్ని కోల్పోతాడు, ఏ మాత్రం తనపై తనకు నియంత్రణ లేకున్నా, అలాంటి పరిస్థితుల్లో చిక్కి తమ అసలు వ్యక్తిత్వానికి భిన్నంగా ప్రవర్తించే ఇద్దరు వ్యక్తుల కథ ఇది. 55 సంవత్సరాల శాంత, ఆనందరావు అనే వ్యక్తితో 'స్నేహా'న్ని 'వ్యామోహం' అంచులకు తీసుకువెళ్ళి బాధపడటం, రాంప్రసాద్ అనే నడివయసు వ్యక్తి, మరో అమ్మాయి 'మోహం'లో పడి ఆత్మహత్య వరకూ వెళ్ళటం అనే రెండు విభిన్న కథలను ఒక కథలో పొందుపరచి సామాజిక మనస్తత్వంలో పెరుగుతున్న 'ఒంటరి తనాన్ని', 'స్నేహం' పేరిట వ్యక్తులు జరుపుకుంటున్న ఆత్మవంచననూ ప్రదర్శిస్తూ, పరిష్కారం సూచించాలని రచయిత్రి ప్రయత్నించారీ కథలో. అయితే, ఒక స్థాయివరకూ కథ బాగానే నడిచినా, ఆ తరువాత రచయిత్రికి కథపై పట్టు పోయింది. కథ 'సినిమాటిక్' గా అనిపిస్తుంది. గంభీరమైన సమస్యకి తేలికయిన పరిష్కారం ఇచ్చినట్టనిపిస్తుంది. చివరిలో శాంత సామాజిక సేవ వైపు దృష్టి మళ్ళిస్తుంది. గతంలో వ్యక్తులు తమ దృష్టిని ఆధ్యాత్మకత వైపు మళ్ళించి అసంతృప్తులను చల్లార్చుకునే వారు. కానీ, అనేకుల దృష్టిలో ఆధ్యాత్మికత అంటరానిదయి, 'సామాజిక సేవ' అభ్యుదయమయింది. దాన్ని ఈ కథ ప్రతిబింబిస్తుంది. కథ అసంతృప్తిని మిగిల్చినా మూస కథలకు భిన్నంగా సమకాలీన మానసిక సమస్యను స్పృశించిన రచయిత్రి అభినందనీయురాలు.

__పబ్బులూ - హక్కులూ__

'ఓల్గా' రచించిన ఈ కథ మార్చి 8, ఆంధ్రజ్యోతి ఆదివారం అనుబంధంలో ప్రచురితమయింది. రచయితకు తాను, చెప్పదలచుకున్న అంశంపై స్పష్టమైన అవగాహన లేకున్నా, తన వ్యక్తిగత అభిప్రాయాలకు సార్వజనీనతను ఆపాదించి, సామాజిక ఆమోదం పొందేందుకు 'కథ'ను వాడుకున్నా, కథ ఎలా అయోమయంగా, అపరిపక్వంగా తయారవుతుందో ఈ కథ తెలుపుతుంది. 'పబ్బులూ - హక్కులూ' అనగానే, మనకు ఇటీవలె మంగుళూరులో 'రామసేన' పబ్బులపై జరిపిన దాడి గుర్తుకు వస్తుంది. రచయిత్రి దాన్ని ఖండించేందుకే కథ రాశారేమో అన్న ఆలోచన వస్తుంది. ఆ వెంటనే, రచయిత్రి స్త్రీ పురుషులు పబ్బుల్లో స్వేచ్ఛగా తిరగటాన్ని తాగటాన్ని సమర్థిస్తున్నారేమోనన్న ఆలోచన కలుగుతుంది. కానీ, కథ ఆరంభించిన కొద్ది సేపటికి రచయిత్రి పబ్బుల సంస్కృతినీ మెచ్చటం లేదని, యువతలో 'సామాజిక స్పృహ', హక్కుల కొసం పోరాడాలన్న ఆలోచన ఏమాత్రం లేక పోవటాన్ని నిరసిస్తున్నారని అర్థమౌతుంది. ఇక్కడే కథలో అయోమయం మొదలవుతుంది. 'సంజయ్' అనే యువకుడు కొన్నాళ్ళకోసం తన బంధువుల ఇంటికి రావటంతో కథ మొదలవుతుంది. ఆ యువకుడికి అమ్మాయిలను వెంటేసుకుని తిరగటం, వీకెండ్లలో అర్ధరాత్రి వరకూ పబ్బుల్లో ఎగరటం తప్ప మరో విషయం పై ధ్యాస ఉండదు. అది మన రచయిత్రికి బాధ కలిగిస్తుంది. హక్కుల కోసం పోరాడాలని, తెలియని వాళ్ళకు తెలియచెప్పాలని

వాదిస్తుంది. ఆ కుర్రాడు పట్టించుకోడు. ఇంతలో కొన్ని సంఘాలు పబ్బులకెళ్ళకూడదని అంటారు. పబ్బుకెళ్ళే హక్కుకోసం రచయిత్రి భర్తతో ఆ రాత్రి పబ్బుకెళుతుంది. ఆ యువకుడితో ఏ అమ్మాయీ రానంటుంది. మరుసటి రోజు నుంచి ఆ యువకుడు హక్కుల గురించి తెలుసుకోవాలనుకుంటాడు. ఇదీ కథ. కథ చదువుతుంటే రచయిత్రి ఏ 'హక్కు'ను సమర్ధిస్తోందో అర్ధంకాదు. 'పబ్బుకెళ్ళి తాగటం' సమర్ధనీయమైతే, యువతీ యువకులు చేస్తున్నది సమర్ధనీయమే. అందుకని వారిని తప్పు పట్టటం అర్ధరహితం అనిపిస్తుంది. ఇక్కడ గమనిస్తే స్త్రీ పాత్ర పబ్బుకి వెళ్ళే హక్కు నింపుకోవటం కోసం పబ్బుకి భర్తతోటే వెళ్తోంది. వైవాహిక బంధం స్త్రీకి ఇచ్చే 'భద్రతా భావం' అది. ఓ వైపు నుంచి అబ్బాయిలు, అమ్మాయిలు స్వేచ్ఛగా తిరగటాన్ని నిరసిస్తూనే (కథనంలోని ధ్వని ఈ నిరసనను సూచిస్తుంది), మరో వైపు ఆ హక్కు కోసం పోరాడటం, కాస్త అయోమయం కలిగిస్తుంది. 'నాకు మంచేదో ఎవరూ చెప్పనక్కర్లేదు' అన్న ధోరణి ఇది అయితే, యువతీయువకులకు ఏం కావాలో చెప్పటం, వారు అలా లేరని బాధపడటం కూడా యువకుల స్వేచ్ఛను హరించటం అనిపిస్తుంది. అలాగే, ప్రతి తరం వారు, తమ తరువాత తరువాత తరం తమలా లేరని బాధ పడటం, వారు తమలా ఉండాలని వాంఛించటం, నిర్భందించటం వల్లనే తరాల నడుమ ఘర్షణలు జనిస్తాయి. ఈ కథలో రచయిత్రి ఇప్పటి తరం తమలా 'పోరాటాలు చేయటం లేదు, అవసరమైతే అరెస్టవటం లేదు' అని బాధపడుతున్నట్టు తోస్తుంది. చివరికి యువకుడిలో మార్పురావటం, అది మంచి అన్నట్టు చూపుతుంది. కానీ ప్రతి తరానికి ఆ తరానికే ప్రత్యేకమైన 'వ్యాకరణం' ఉంటుంది. ఇది అర్ధం చేసుకుని, ఆ అవగాహన కల్పిస్తే తరాలనడుమ అంతరాలు అంతరిస్తాయి. కానీ ఈ కథలో అలాంటి అవగాహన, ఆలోచనలు కనబడవు. పైగా 'మేము చేసింది గొప్ప' అన్న 'అహం' కనిపిస్తుంది. చిత్రీకరణ, సన్నివేశ స్పష్టీకరణ అపరిపక్వంగా, బలహీనంగా ఉండటంతో, 'తమ తరం' గొప్ప చెప్పుకుంటూ, ఇప్పటి తరం పనికి రానిదని చూపిస్తూ, పనిలో పనిగా తమ లౌకిక తత్వం నిరూపించుకునే ప్రయత్నంగా రాసిన కథ తప్ప కథగా ఎదగని కథ ఇది అనిపిస్తుంది.

<u>*వలయం*</u>

పెద్దింటి అశోక్ కుమార్ రచించిన ఈ కథ 'రచన' మాసపత్రికలో ప్రచురితమయింది. ఇది ఈ నెల కథ. రచయితకు తామెంచుకున్న అంశంపై లోతైన అవగాహన, మానవ మనస్తత్వం పట్ల గాఢమైన పరిశీలన, సామాజిక పరిస్థితులపై లోతైన ఆలోచన ఉన్న రచయితకు చక్కని కథాకథన ప్రతిభ తోడయితే ఇలాంటి మనసుని కదిపి, మెదడుకు పదును పెట్టే కథలు తయారువుతాయి. ఈ కథలో రచయిత ఒక అపరిచిత ప్రపంచాన్ని మన కళ్ళముందు అక్షరాల ద్వారా సృజిస్తాడు. ఒక చట్రంలో బందీలయిన మంచి మనుషుల నిస్సహాయత్వాన్ని నివురుగప్పిన నిప్పులా ప్రదర్శిస్తాడు. ఈ కథలో రచయిత గుప్పెట విప్పి చూపిన అంశాల కన్నా, చెప్పీ చెప్పకుండా వదిలిన విషయాలే తీవ్రమైన ఆలోచనను కలిగిస్తాయి. రచయిత ఈ కథను మాండలీకంలో రాయటంతో బంగారానికి తావి అబ్బినట్టయింది. ఈ కథలో రచయిత పాఠకుడు గమనించాల్సిందేమిటంటే, రచయిత కథను చెప్పిన విధానం. తాను చెప్పదలచుకున్న అంశం వైపు తప్ప, పాఠకుడి దృష్టి మరో అంశం వైపు మళ్ళకుండా, రచయిత పాఠకుడి మెదడును తాడేసి లాక్కువెళ్ళడం చూడండి. పాత్రల మనోభావాలను ప్రదర్శిస్తూ, వారి ఆలోచనలను మన ఆలోచనలు చేస్తూ, మనం ఎలా ఆలోచించాలో, ఏం చూడాలో, ఓ నియంతలా రచయిత నియంత్రించటం చూడవచ్చు. ఎలాగయితే, సినిమాలో కెమేరా, పాత్రల దృక్కోణంలోంచి, వారు చూసేది మాత్రమే చూపుతూ, మన దృష్టిని పరిమితం చేస్తూ హఠాత్తుగా దృక్కోణాన్ని విశాలం చేసి సమగ్ర చిత్రాన్ని చూసి ఆశ్చర్య చకితుల్ని చేస్తుందో, ఈ కథలో రచయిత అదే చేస్తాడు. ఓ పోలీసాఫీసరు తండాల్లో తయారయ్యే సారాను పట్టేయాలనుకుంటాడు. మారు వేషంలో తండాలోకి వెళతాడు. సారా తయారీ చూస్తాడు. వారిని పట్టేయాలనుకుంటాడు. కానీ, వారి 'మానవత్వం' అతడిని కట్టిపడేస్తుంది ఈ కథలో విలన్లు లేరు. ఉద్యమాలు లేవు. సిద్ధాంతాలు లేవు. ఇందులో ఉన్నది మన కళ్ళెదురుగా కదలాడే మాములు మనుషులు. ఇందులో ఉన్నది జీవితం. ఇదీ అసలు సిసలైన కథ. ఎవరిపైనా ద్వేషం కనబడదీ కథలో. అందరూ పరిస్థితులకు బందీలవటం కనిపిస్తుంది. ఉన్న తమ

తమ పరిమిత పరిధులలో మనిషిలా బ్రతకాలని పోరాటం జరపటం తెలుస్తుంది. మానవత్వాన్ని సజీవంగా నిలుపుకోవటం కనిపిస్తుంది. కథలో ఎంతగా లీనమైపోతామంటే, ఒక దశలో 'సారా' వాసనను మనం కూడా అనుభవిస్తాం కూడా. అందుకే, కథను కథగా రచించిన 'పెద్దింటి అశోక్ కుమార్'ను అభినందిస్తూ ఈ నెల కథగా ఈ కథను ఎంచుకున్నాను. చదివి మీ అభిప్రాయం చెప్పండి.

(K. Murli Krishna)
kmkp2025@gmail.com
9849617392

ఈనెల కథ

వలయం - పెద్దింటి అశోక్ కుమార్

రచన మాసపత్రిక మార్చి, 2009 సంచిక నుంచి

ఇది ఇప్పటి ముచ్చట కాదు.

ఐ.ఎం.ఎల్ అప్‌టేక్ టార్గెట్ డబ్బు నింపలేదని ఎక్సైజ్ సి.ఐ. రాజును ట్రాన్స్‌ఫర్ చేసినప్పటి ముచ్చట.

కొత్తగా వచ్చింది నవీన్. జన్నారం తండాల్లో సారా వాసనే లేకుంట చేసి, అడ్డమచ్చిన ఎమ్మెల్యేనే కోర్టుకు గుంజిన మనిషి.

ఎక్సైజు సూపరిండెంటు ఏరికోరి నవీన్‌ను ఈ టేషన్‌కు పంపినప్పటి ముచ్చట. ఆర్డర్ కాయితం అందుకున్నప్పుడే 'నెల రోజుల్లోనే టార్గెట్ నింపుత' అని మాట ఇచ్చిండు నవీన్.

టేషన్‌లకు వచ్చి ఫైళ్ళు తిరగేస్తే కేసుల టార్గెట్ కూడా లేదు. చేతికింద ఇద్దరు ఎస్సైలు, పదిమంది స్టాపు. పిలిచి అడిగితే 'కేసులే లెవ్వు సార్' అన్నరు.

ఇరాక్‌లో బాయి తవ్వితే మంచినీళ్ళు పడ్డయన్నా నమ్ముతడు గనీ తండాల్లో సారలేదంటే నమ్మడు నవీన్. వైన్ షాపు ఓనర్లతో మీటింగు పెట్టిండు.

"సార్... పది రూపాయలకు శేరు గుడుంబ దొరుకుతుంటే మాకు గిరాకి ఎట్లయితది... మేము మాలు తెస్తేనే గదా చాలన్ కట్టేది. ముందు గుడుంబ బందు పెట్టుండ్రి సార్...." అన్నరు.

నవీన్‌కు అనుమానం వచ్చింది. 'జీరో మాల్ అమ్ముతలేరుగదా' అనుకున్నడు. షాపులన్నీ చెక్ చేసిండు. అంతా సర్కార్ మాలే!

తండాల మీద దాడి చేసి నలుగురైదుగురిని దొరుకవట్టి హల్ చల్ చేస్తే తప్ప పరిస్థితి అదుపులకు రాదనుకున్నడు నవీన్. స్టాపును కూడా నమ్మబుద్ధికాలేదు. ఒంటరిగా తనే దాడి చెయ్యాలనుకున్నడు. అందుకు ప్లానును తయారుచేసుకున్నడు.

✷✷✷

ఇప్పలపెల్లి తండాలో పొద్దుగూకుతుంది. సొమ్లా నాయక్ పొద్దుకు చేతును అడ్డంబెట్టి చుట్టూ చూసిండు. చెట్ల ఆకులు రాలినట్టు చుట్టూ గుట్టలన్నీ బోడబోడగున్నాయి. ఎక్కడా పచ్చటి చెట్టులేదు.

జేబులో ఉన్న సెల్లు మోగితే తీసి ఎత్తిండు సొమ్లా.

"ఏమా... సెల్లు కొనిచ్చింది ఇంట్ల కొయ్యకు తలిగెయ్యమనా...? ఎత్తుతలవేందిరా..." బయట నుండి గద్దింపు.

"కాలువకు పోయిన బాపూ... అప్పుడు మోగిందేమో... ఇనరాలేదు...." అన్నడు.

"రేపు పొద్దు పొడిచేవరకు మాలు నా దగ్గరుండాలె... అందరికి జెప్పు" అన్నడు బయట నుంచి.

"ఆ... అందరు తయారు మీదనే ఉన్నరు బాపూ... ఇయ్యల్ల రాత్రికే అందరి బట్టీలు దిగుతయి. తెల్లారకముందే మాలు ఇంట్లుంటది" సామ్లా అన్నడు భయంగనే.

బయటి కంఠంల ఎచ్చరిక.

"అరేయ్.. కొత్త పోలీసచ్చిండు. జాగర్త. దొరికినా నా పేరు జెప్పద్దు. మీరు లోపల వడితే నేను ఇడిపిత్త. నేనే లోపల వడితే ఎవలు దిక్కులేరు" అన్నడు.

"ఆ.......... బాపూ... ఎంత ముచ్చట..." నవ్వుతూ.... "మీరు గది చెప్పాలెనా.... మాకు తెలువదా... ఎన్నడన్న నోట్లెమాట బయట పడ్డదా...?" అన్నడు సామ్లా.

ఫోన్ కట్ అయింది.

తండాలో ఇరువై ఇండ్లున్నయి. మాలు ముచ్చట అందరి చెవుల ఏసిండు సోమ్లా. అందరూ కట్టెలు జమ చేసుకుంటున్నరు. కొందరు కుండలతో నీళ్ళు మోత్తున్నరు. ఆడోళ్ళ ఎసరుకు తయారుజేత్తున్నరు. ఎప్పుడు మనుకు వడుతుందా అని ఎదురు సూత్తున్నరు. చీకటి పూట సారా బెట్టున దిగుతది.

గట్టు కాలువ నుంచి కుండతో నీళ్ళను తెస్తున్న సామ్లా పిల్ల తొవ్వపొంట వస్తున్న మనిషిని చూసి కాలు ఆపిండు. మసక వెలుగులో మనిషి కనిపించలేదు. మరింత దగ్గరగా వచ్చేదాక చూసిండు.

మనిషి దుమ్ముగొట్టుకపోయిండు. చేతుల పాత లూనా ఉంది. పాడైనట్టుంది. నూక్కుంట వత్తుండు. దమ్ము ఎగపోత్తండు. సామ్లాను చూసి ఆగిండు.

"రామ్రాం బియా... మానాల తండాకిత్లా సుపూర్' అడిగిండు. గొంతులో తడారిపోయినట్టుంది. మాట పెకుల లేదు.

సామ్లా విచిత్రంగా చూసి, "బొగుత్ సుపూర్.... ఉదర్ క్యం..." అడిగిండు.

"మేర్ బయి ఉదురిచ్.... ఈ బండి కరబయింది. నూక్కుంట వస్తన్న." అన్నడు.

సామ్లా ఇంకొంత ముందుకు నడిచి "ఇంత చీకటి పూట పోలెవ్వు, నడుచుకుంట పోతే నీకు తెల్లారుతది" అన్నడు.

అతడు కొంత దిగులుగా చూసి విరక్తిగా "ఏం జెద్దాం... నా కర్మగిట్లుంది. మెల్లగ మెల్లగ నడుత్త. తొవ్వంపొట తాగుడుకు నీళ్ళన్న దొరుకుతయా..." అడిగిండు.

అతనిని పరీక్షవట్టి చూసిండు సామ్లా... అనుమానమైతే రాలేదు గనీ భయమయింది.

సామ్లా బయాన్ని గుర్తుపట్టిండతడు.

"నాయక్... మాది ప్యాట... అక్కడ దుకాణముంది. మానాల తండల సేటు లేడా?... మా బావనే... రంగయసేటు కొడుకు. మొన్న లగ్గమయింది సూడు..." అన్నడు.

సామ్లాకు కొద్దిగా భయం తగ్గింది. అయినా అనుమానం తీరలేదు.

"సేటూ... ఇట్ల చీకటి వడ్డది మరి...?" అడిగాడు.

"నాయక్... మాకు నలుగురు అక్కలు. మేమిద్దరం అన్నదమ్ములం. పండుగ పండక్కూ వాళ్ళకు వైనం పంపాలెగదా...? అందుకని చెరో ఇద్దరిని పంచుకున్నం. వచ్చేది బతుకమ్మ పండుగు కదా! వైనం తీసుకుపోతున్న. చేతుల బండి ఉంది కదా అని లేటుగ ఎల్లిన"

అన్నడు.

సామ్లా మనసు కుదుటపడ్డది.

ఆడవిల్లకు వైనం పయిలంగ అందియ్యాలె సేటు.... అమాస చీకటి ఎటుపోతవు. తొవ్వల ఇప్పచెట్లు ఇరుగ గాసినయి. గుడ్డేలుగులు కావలి గాత్తయి" అన్నడు.

చీకట్లో కూడా అతడు భయంతో వణికిపోవడం కనిపించింది సామ్లాకి. కోమటి పిరికి అనుకున్నడు నవ్వుకుంట.

"నాయక్.. పెద్ద గుట్ట ఎక్కేటప్పుడే ఇది పేలయింది. ఎవలనో అడిగితే గుట్ట కిందనే అన్నడు. అందుకే ధైర్నంగ వచ్చిన ఇప్పుడెట్ల...?" అన్నడు భయంగా.

భుజం మీదున్న ఖాళీ కుండను చేతుల పట్టుకుంటూ "ఏంటిదెట్లా... ఎనుక కన్నపో... ముందుకన్నా పో... మొఖం తెలువని నీకు ఎవలు ఉండనియ్యరు" అన్నడు సామ్లా.

సేటు ఊసురుమన్నడు.

"ఎట్లగతి... ఎనకకు ఎట్లవోతు రేపు వైనం ముట్టాలె. ఏమన్నగాని... సచ్చిపోతనా.."

ముందుకు కదిలిండు.

తండ్రిని పిలుస్తూ భూలీ కేక వినిపించింది. పిలుపుకు తేరుకుని ముందుకు కదిలిండు సామ్లు. సేటు నడక మొదలు వెట్టిండు. లూనా క్రిరుక్రిరుమంది. ఆపి రెండు కిక్కులు కొట్టిండు. గుర్రుమని ఎగదన్నింది. బూతు మాటతో నూకుడు మొదలు వెట్టిండు సేటు.

అప్పటికి చీకటి దట్టంగా కమ్ముకుంది. అడివిల జంతువుల కదలిక మొదలయింది. సామ్లాకి మనసు కరిగింది. ఎనక్కి తిరిగి "ఓ సేటు.. ఏ మురుకుతవు... ఆగు..... రాత్రికి నాతో ఉండు. పొద్దున్న పోదువు తియ్యి" అన్నడూ.

నీళ్ళ కుండతో సామ్లా, లూనాతో సేటు - ఇద్దరూ తండా తొవ్వ ఎక్కిండ్రు. కొత్త మనిషిని చూసి మొరగబోతున్న కుక్కలు సామ్లాను చూసి ఆగిపోయినయి.

ఒకరిద్దరు సేటును వట్టి వట్టి చూసిండ్రు. మిగిలిన వాళ్ళు పట్టించుకోలేదు. యుద్ధానికి తయారవుతున్నట్టు ఎవల పనుల్లో వాళ్ళున్నరు. ఇండ్లల్లో కరంటు బుగ్గలు ఎలుగుతున్నయి.

సామ్లా గుడిసె ముందు ఆగిండు. సేటు బండి స్టాండు ఏసి బట్టలు దులుపుకున్నడు. నానిన బెల్లం వాసన ఇప్పపూల వాసన గుప్పుమంది. దూరంగా అటొకటి ఇటొకటి పొయ్యిలు మండుతున్నయి. ఆడోళ్ళు ఇంట్లకు బయటకు కందిరీగల లెక్క తిరుగుతున్నరు.

"ఆ మంటలెందుకు నాయక్..." - తెలిసినా అడిగిండు సేటు.

నీళ్ళ కుండను కింద దించుతూ, "సారా బట్టీలు సేటు... మా సావైనా బతుకైనా అదే కదా!" అన్నడు.

సేటుకు నిలువెల్లా జలజలమంది. రోమాలు నిక్కపొడుసుకున్నయి. ఒరేయ్ నవీన్... నీ రొట్టె ఇరిగి నెయ్యిల వడ్డదిరా' అనుకున్నడు. సెల్ తీసి చూసుకున్నడు సిగ్నల్ ఉంది. ఎస్సైలిద్దరిని సివిల్ స్టాఫ్‌ను రమ్మందామా అనిపించింది. కానీ మానుకున్నడు. ఊరు నిండా కుక్కలున్నయి. వాళ్ళు గుట్ట ఎక్కక ముందే అవి మెరుగుతయి. ఇక్కడికి వచ్చేసరికే వీళ్ళు కుండా పొయ్యి మాయం జేత్తరు. సారా దిగివంక రెడ్ హాండ్‌గా పట్టుకోవాలనుకున్నడు.

"సేటూ... లోపలికి రా.... బీరిపోతివి...."

సామ్లా మాటలకు ఉలిక్కిపడ్డడు.

ఇంట్లోంచి వచ్చిన భూలీ సేటును విచిత్రంగా చూసింది.

చెప్పులు ఇడిసి సేటు ఇంట్లకు నడచిండు.

"మీకు సారనే పడది గదా! ఈ వాసన ఇంకా పడది. గంట రెండు గంటలైతే అలవాటైతది" అన్నడు సొమ్లా.

"సొమ్లా బియా.... కౌనరే.." - పక్క గుడిసెలోంచి కేక.

"మెరా... దోస్తో..." కేకలేసి చెప్పి చాపపరిచిండు సొమ్లా.

భూలీ ఏదో గుసగుసలాడింది. సొమ్లా నవ్వుతూ ఏదో చెప్పిండు. అదీ నవ్వింది. నులక మంచంలోంచి ఆడి మనిషి మూలుగు వినిపిస్తంది. సేటు పైంటును ఎగబెక్కుకుని చాపల కూసున్నడు.

సొమ్లా బయటకు వచ్చి అందరికి ఏదేదో చెబుతుండు.

సేటుకు అనుమానమొచ్చింది. తనను గానీ గుర్తుపట్టి వాళ్ళకు చెప్పడం లేదు కదా అనుకున్నడు. అదే జరిగితే తన శ్రమంతా నీళ్ళల్ల పోసినట్టే! అందుకే బయటకు వచ్చి విన్నడు.

భాష కొంత కొంతనైనా అర్థమైతంది. తన అనుమానం నిజంగాదని తెలిసినంక మనసు తేలిక పడ్డది. వచ్చి కూసున్నడు సేటు.

సొమ్లా ఇంట్లోకి వస్తూ, "కాళ్ళు కడుక్కోండి సేటు. రొట్టె తిందాం... మా ఇంట్ల ఇయ్యల్ల మీ భోజనమే" అన్నడు.

సేటుకు తినాలని లేదు. ఎప్పుడెప్పుడు తెల్లారుతుందా అన్నట్టే ఉంది "వద్దు" అన్నడు.

సొమ్లా ఒప్పుకోలేదు.

"మీ లెక్కనే మాకూ కొన్ని పద్ధతులుంటాయి సేటూ.. పగవారైనా సరే! మా ఇంటికొచ్చి ఉపాసముండుడుకు వీలులేదు. వాళ్ళు తినేదాకా మేము పచ్చి మంచినీళ్ళు ముట్టం" అన్నడు.

తప్పదన్నట్లు లేచి కాళ్ళు కడుక్కుని కూసున్నడు సేటు. పక్కన సొమ్లా కూసున్నడు. ఎసరు మరుగుతున్నట్టుంది. సారా వాసన కొత్తగా వస్తుంది. "అందరి ఎసరు మరుగుతుంది. నువ్వు ఇంకెప్పుడు ఎక్కత్తవు" - మంచంలోంచి బలహీనమైన గొంతు.

సొమ్లా సమాధానం చెప్పలేదు. రొట్టెలు తెచ్చిన భూలీని చూపిస్తూ "నా బిడ్డనే సేటు. చిన్నది" అన్నడు.

రొట్టెను అందుకుంటూ చూసిండు సేటు. పాలు పసుపు కలిపిన రంగుతో నిండుగా అమాయకంగా ఉంది భూలీ. నుదురు మీద గదువ మీద పచ్చబొట్టు లైటు వెలుగులో మెరుస్తుంది.

అంచుకు పప్పు పచ్చిమిరపకాయల కారం. కొత్త రుచిగా ఉంది సేటుకు. తోడు ఆకలి. వద్దంటూనే మూడు రొట్టెలు నమిలిండు. తింటుంటే ఎన్నో ఆలోచనలు వచ్చినయి. వాళ్ళ బట్టీలను సారా దాచేచోటును, ఇప్పపువ్వు బెల్లం నిలువలను చూడాలనుకున్నడు.

"నాయక్. నువ్వు ఏమనుకోనంటే సారేట్ల చేత్తరో నేనూ సూత్త" అన్నడు సేటు లేస్తూ.

"దానిదేముంది సేటు. పోదాంపా. ఎవలన్నా ఎక్సైజ్ వాళ్ళొస్తే మేము ఉరుకుతం. నువ్వు జాగ్రత్తగా తప్పించుకోవాలె మరి" చెయ్యి కడుక్కుంటూ అన్నడు సొమ్లా.

సేటుకు నవ్వొచ్చింది. ' నా సంగతి రేపు జెప్పత' అనుకున్నడు. పైకి మాత్రం 'సరే... దానిదేముంది మీతోని నేను. అయినా ఈ జంగల్ల ఇంత రాత్రి ఎవలత్తరు..." అన్నడు.

సొమ్లా నవ్విండు. ఆ నవ్వుల గూడా బాధ ఉంది. అదే గొంతుతో -

"ఎందుకురారు బాబూ... ఏ ఆఫీసరు గారి అమ్మగారో మునిమాపు నిద్రల ఏ నగనో గిగనో కలగన్నదనుకో .... అర్ధగంటల ఇక్కడుంటరు. తెల్లరేవరకు ఆ కల నిజం చెయ్యాలె గదా!" అన్నడు.

ఇద్దరూ బట్టీ దిక్కు నడిచిండ్రు. ఎంటకుండెత్తుకుని భూలీ నడిచింది. సేటు భూలీని చూస్తున్నడు. మోకాళ్ళ పైకి లంగ, పైట లేని అద్దాల రైక, చీకట్లో కూడా వంపు సొంపులు అనపడుతున్నయి. అరగంట నడిత్తేగాని బట్టీ తావు రాలేదు.

గుట్ట చాటను ఉంది తావు. మంట గూడా కనిపించదు. అక్కడ కాగుల నిండా నీళ్ళున్నయి. ఏదో నానబెట్టిన మురుగు వాసన. భూలీ చకచక మూడు పొయిలు వెలిగించింది. మూడు పెద్ద పెద్ద కడువలను పొయ్యి మీద పెట్టింది. మంటను ఎగేసింది. కుండల్లో ఎసరు పోసింది.

ఆ కుండలను చూస్తే సేటుకు కండులు తిరిగినయి. వాటి సైజును బట్టే ఎంత సారదిగుతదో అంచనా వేసుకుంటేనే భయమయింది. మంట వెలుతురులో అందమైన భూలీ భూతంలా కనిపించింది. సొమ్లా నక్క జిత్తుల మనిషిగా కనిపించిండు. ఇంత పెద్ద మొత్తమ్లో తయారు జేత్తండంటే ఏదో పెద్ద రాకెటే ఉందనుకున్నడు. ఆ రాకెట్ మొత్తం పట్టుకోవాలన్న తెగింపు వచ్చింది. మంచి మాటలతో సొమ్లా దగ్గర సమాచారం రాబట్టాలనుకుని మాటలకు దింపిండు.

"ఇంకా ఇది చిన్న బట్టీ సేటు... పెద్ద బట్టి ఇంకో చోటుంది. వారానికొక్కసారి బట్టీ దింపుత. ఇంకా వాళ్ళ కుండలను సూత్తే చ్రితపడుదువు. అందరం ఒక్క జాగల వెట్టం. గుట్ట కొగలు చెట్టు కొగలు పెడుతం. అదీ తండాకు దూరంల పెడతం. ఎవలన్న దాడీ చేసింద్రనుకో ఇంటికి పరుగుదీత్తం. రావాయుండది సాబూతండది..." సొమ్లా చెప్పిండు.

సేటు నవ్వుకున్నడు. 'ఈ కతలన్నీ తెలుసురా బాపూ.. సాక్ష్యముండక యాడి కేసు అయితనే గదరా..నేను ఆగుతున్నది. లేకుంటే ఇప్పటికిప్పుడు లోపలేసి తన్నక పోదుంటినీ?' అనుకున్నడు.

ఏమీ పట్టనట్టు భూలీ తన పని తాను చేసుకుంటుంది. ఎసరు మసిలే యాల్లన కుండల మీద తొట్టి వెట్టింద్రు. తొట్లకు చెక్క సలుప పెట్టింద్రు. గిన్నెల నీళ్ళు నింపింద్రు. సలుప మొనకు పైపును తొడిగింద్రు. మూతుల చుట్టూ ఆవిరి బయటకు రాకుండా బట్ట చుట్టింద్రు. బట్టను బంకమన్నుతో మెత్తింద్రు. మాట ముచ్చట లేకుండ తండ్రీ బిడ్డలిద్దరు ఎవల పని వాళ్ళు చేసుకుపోతంద్రు. మూతిని మెత్తినంక కొంత తీరిక దొరికినట్టయింది సొమ్లాకి.

"నాయక్... ఇంత సార ఎక్కడ అమ్ముతవు. వారానికోసారంటే నెలకు ఎంత సంపాయిస్తవు...?" అడిగిండు సేటు.

పొదల నుంచి కుందేలు ఒకటి పొయ్యి ముందుకు పరుగెత్తుకు వచ్చి ఆగింది. ఏదో చెప్పబోతూ సొమ్లా మాటలను ఆపేసిండు. 'అయ్యో... మన పని ఐనట్టే' అన్నడు. భూలీ కట్టెను అందుకని కుందేలును కొట్టబోయింది. సొమ్లా బిడ్డను ఆపి కుందేలును అదిలిస్తూ "ఏదో అపశకునమైంది సేటు. కుందేలు కనవడితే మంచిది కాదు" అన్నడు.

సేటుకు నవ్వొచ్చింది. 'నీకు మూడింది. నేనే నీ అపశకునం. కనీసం యాడాదన్నా లోపలికి తోలుత' అనుకుని తన ప్రశ్నను మళ్ళీ అడిగిండు.

కుందేలు కనపడ్డందుకో ఏమో భూలీ గొణుక్కుంటుంది.

మంటను ఎగేస్తూ "సంపాదన యాడుంది సేటు... సంసారం ఎల్లితే సాలనుకుంటం. ఇంట్ల ఆడిమనిషి ఉన్నది చూసినవ్... సార వండీ వండీ ఈ వాసనకే బీమారచ్చి పన్నది. ఇయ్యల్లనో రేపో అన్నట్టుంది. ఇక నా సంగతి.... ఆకలైనా దూపైనా సారనేగదా... కార్యం కరిగిపోయింది సేటూ.... మేమి ఎమన్నగానీ గనీ... జానెడు పొల్ల ఉంది గదా! దాన్ని ఒక అయ్య చేతుల పెట్టాలని చూత్తన్న" అన్నడు.

సేటుకు ఏవగింపు అనిపించింది. కోపాన్ని అనుచుకుంటూ. "సరే... ఇన్ని కష్టాలు పడి ఇదెందుకయ్యా తయారు జేసుడు. ఇది ఎందరి కొంపలు ముంచుతుందో తెలుసుగదా! ఏదన్నా పనిజేసుకుని బతకచ్చుగదా!" అన్నడు మాట వరుసకు.

సొమ్లా సేటును బాధగా చూసిండు. చూసి "అదో కత సేటు... అంత ఒందరగ నెత్తికెక్కింది. ఎక్కినా జీర్ణం కాదు. ఎవలకు మాత్రం మంచిగ బతుకద్దని ఉండది చెప్పు. మా తాత అడివిని నమ్ముకుని బతికిండు. మా నాయన ఇక్కడి వాగును నమ్ముకుని బతికిండు. నాకిప్పుడు ఆ రెండూ లెవ్వు.." అన్నడు.

ఎసరు సలసల మసులుతుంది. సొమ్లా మంట పెడుతుండు. భూలీ యాష్ట పడుతు మంటను మోతాదులో ఉంచుతుంది. నిమిష నిమిషానికి పై గిన్నెలో నీళ్ళు మారుస్తుంది. మెరుపులా కదులుతుంది. ఆమె నైపుణ్యాన్ని చూస్తే సేటుకు ముచ్చటేస్తుంది. సైగలు గుసగుసలతో తప్ప గొంతెత్తుత లేదు.

'ఎంత రహస్యంగా చేస్తుందది. దొంగ సారలో రాటు దేలింది' అనుకున్నడు.

మాటలు బట్టీల దిక్కు మరిలనయి..

"ఆ నడుమల బట్టీ ఉంది సూడూ అది పండ్ల సారా.... నీ అసొంటి ఆసామి దాక్ష పండ్ల సారా ఇంట్లకు కావాలన్న అండ్ల పటికె వెయ్యం. చెక్కెరి నీళ్ళే. తియ్యగుంటది. ఈ చివర ఉంది సూడు... ఇప్పప్పూలది. అడ్డికి పావుశేరు ఎప్పప్పువ్వు కొనక్కచ్చిన. ఇంకోటేమో బెల్లం సారా... వారం నానవెట్టి పటికె ఏసిన. సుక్క గొంతుల వడ్డదనుకో... సుక్కలు కనవడుతయి" చెప్పిండు సోమ్లా.

"సరే... ఎంత సంపాయిస్తవు..." అడిగిండు సేటు.

"ఎంతేమిటి సేటు... అంతా మేనతే! ద్రాక్షసార కేసులు కాకుంట చూసే పటేలుకే! పైసలడిగితే బతుకం. ఇప్పపూలది జీరోమాలే! ఇచ్చినంత తీసుకోవాలె. బెల్లంది నాకు. కొంత ఊర్లె అమ్ముత. అది గూడా ఇచ్చిన్నాడు ఇచ్చినంత తీసుకోవాలె. ఎప్పుడన్నా ఇంతేనా అంతేనా అన్నమనుకో. తెల్లారో మరునాడో పోలీసులు దిగి పట్టుకపోతరు. ఇడిపిచ్చుడుకు వాళ్ళ కాల్లే మొక్కాలె" సోమ్లా గొంతు మారిపోయింది. నిండా బాధ.

అయినా సోమ్లా ఆగలేదు.

"మొదట్లో నేనూ అనుకున్నాను సేటూ... జానెడు పొట్టకు ఈ పని జేసుడా అని - కాని తప్పలేదు. ఇండ్ల నుంచి బయట పడుదామనుకుంటనే అలవాటు పడిపోయిన. నేను చెయ్య అన్ననుకో. రేపే నా మీద కేసయితది. చేస్తనే ఇడిపిత్తమని వీళ్ళంటరు.." - గొంతులో బాధను మింగుకోలేక ఆగిపోయిండు.

సేటు నవ్వుకున్నడు!

'వీడు ఉత్తోడు గాడు. మహ తెలివైనోడు. తప్పు చేసి గూడా తనది తప్పుగాదని ఎట్ల చెప్పుతుండో... బండలను కరుగదీత్తరు గాడిది కొడుకులు' అనుకున్నడు.

బట్టీ మీద గొట్టాల నుంచి సన్నటి దార మొదల్యింది. మంట వెలుతురుకు దార మెరుస్తుంది. ఎంటనే భూలీ ఏదో గుస గుసగా అంటూ గొట్టాల ముందు సీసాలను ఉంచింది. రెండూ పొయిలను తను చూసుకుంటూ ఒకటి తండ్రికిచ్చింది. మూడు పొయిల మంటను తగ్గించింది. గిన్నెలల్ల నీళ్ళను మార్చింది.

పొయ్యి ముందు చిన్నపోయి కూసున్నడు సొమ్లా. చేతులు మాత్రం యంత్రాల లెక్కన కదులుతున్నయి. సార దార సాగుడుతోనే వాసన మరింత ఎక్కువయింది. పొద్దు ఎంతయిందో తెలువలేదు సేటుకు. తయారైన బట్టీలను పలుగొట్టుడే తప్ప తయారులో ఇంత కష్టం ఇన్ని మెలుకువలుంటయని తెలువది.

సొమ్లాని మాటలు దింపి తీగెను లాగుతాననుకున్నడు. సొమ్లా కప్పి కప్పి మాట్లాడిండు. ఒక మాటకు మాత్రం గట్టిగా "సారతోనే కొంపలు కూలుతలెవ్వు సేటు... కొంపలు కూలెటి పనులు పెద్దోల్లు చేసెటివి ఎన్నో ఉన్నాయి దీన్ని తయారు చేసి మాత్రం మేము కొంపలు నిలువెట్టుకుంటున్నామా..." బందంటే మొత్తం బందె జెయ్యాలె... సుక్క కనపడితే బొక్కల తొయ్యాలె. అప్పుడు నా కొడుకులు మాతో ఆడుకోరు. తయారు జెయ్యమని మా దగ్గరికి రారు" - ఈసారి ఆవేశంతో గొంతు ఆగిపోయింది.

భూలీకి ఇష్టం లేనట్టుంది. ఏదీ చెప్పద్దన్నట్టు కళ్ళతో సైగలతో చెబుతుంది. సొమ్లా గ్రహించి కూడా మాట్లాడుతుండు. ఏదో గుండె బరువు దిగినట్టు అనిపిస్తుంది. బాధను ఆక్రోశాన్ని ఎల్లగక్కుతుండు. భూలీ కోపంగా కట్టెలను ఎగదోస్తుంది.

మాటల్లో పడి మంటను చూసుకోలేదు సొమ్లా. సార ధార ఎట్లెట్ల పెరిగితే మంటను అట్లట్ల తగ్గించాలె. పైన నీళ్ళను గూడా మార్చాలె. మంట పెరిగింది. ముసులుడు పెరిగింది. ఆవిరికి పైన నీళ్ళు కూడా వేడెక్కినయి. సెకన్లంటే సెకన్ల మీదనే నిర్లక్ష్యం. కన్ను మూసి తెరిసినంతసేపే!

అంతే! ఎసరు బుస్సుమని పొంగింది. పొంగిన ఎసరు గొట్టం నుంచి సీసల కచ్చికలిసింది. సేసి రంగే మారింది.

భూలీ మొత్తుకుంటూ పరుగెత్తుకు వచ్చింది. అప్పటికే సీస రంగు మారిపోయింది. సొమ్లా గుండె జల్లుమంది. మంట మీద నీళ్ళు సల్లిండు. పైపును గుంజిండు. లాభం లేదు. సేస నిండే ముందు సీసెడు సార పనికి రాకుండా పోయింది.

సొమ్లాకు సల్ల చెమటలు పుట్టినయి. భూలో పక్కన పలిగి ఏడ్చింది. ఏడుస్తూనే రెండు బట్టీల మోతాదు చూస్తుంది. నీళ్ళను, మంటను, సీసలను మారుస్తుంది.

సేటుకు ఏదో బాధ గుండెను వడితిప్పింది. అరే అనుకున్నడు.

సొమ్లా బాధగా "సేటూ సూసినవా.... వారం రోజుల కట్టం అగ్గిల గలిపె. ఇది ఎందుకు పనికి రాదు. ఇది దిగలేదని వానికి చెప్పినా నమ్మడు. మాకెందుకు దెత్తవురా అని మీసాలు తీడుతడు. ముచ్చట్ల వడిమురిసిపోతి" అన్నడు పొయ్యిల నీళ్ళు పోసి సల్లార్పిండు.

సేటుకు ఆ మాటలు నెత్తికెక్కుతలెవ్వు. టైం చూసుకున్నడు. ఒక్కటి దాటింది. రేపు దాడి చెయ్యడానికి ఆ పరిసరాలను గుర్తుపెట్టుకుంటున్నడు. ఎక్కడెక్కడ మంటలున్నయి చూస్తుండు.

భూలీ ఎక్కెక్కిపడి ఏడుత్తంది. సొమ్లా సముదాయిస్తుండు. అది రాగం దీత్తంది. అయినా పొయ్యిని మరువడం లేదు. దాని ఏడ్పును చూస్తుంటే బాధనిపించింది సేటుకు. తండ్రిది తప్పుగనీ ఆ పిల్లదేం తప్పు. గాడిద కొడుకు దానితోని సారా చేయిస్తాడు. తండాలల్ల ఎక్కడ సుక్క సార కాగకపోవాలె... తెల్లారని` అనుకుని "భూలీ" అని పిలిచిండు.

చూడలేదు. మరోసారి పిలిచిండు. చూసిందిగనీ మాట్లాడలేదు. ఇంకోసారి పిలిచిండు. గుడ్లల్ల నీళ్ళు గుక్కుకుంది. మూతి ముడుసుకుని మొఖం తిప్పుకుంది.

సొమ్లానే గొంతు పెకిలించుకుని `ఏంటి సేటు... ఏం గావాలె` అన్నడు.

`దీనికి ఇంత పొగరా...?` అనుకున్న సేటు మాట మార్చి "మంచినీళ్ళు" అన్నడు.

సొమ్లా చెంబు నిండ మంచినీళ్ళు తెచ్చిండు.

సేటుకి నిద్ర వస్తుంది. దూరంగా వెళ్లి కూర్చున్నడు. పండుకుంటే ఎక్కడ మాయం చేస్తరో, ఏం చేస్తరో అని భయం. దూరంగా నడిచి చుట్టూ చూసిండు. కాగుతున్న బట్టీల మంట తగ్గి అక్కడక్కడ గుడ్డిగా కనిపిస్తున్నాయి.

"కొడుకులు ఎంత భయం లేకుంట ఎట్ల చేస్తుండ్రు సూడు... తెల్లారని` - ఇంకోసారి పండ్లు కొరికి సెల్ తీసిండు. ఎస్సైలకు ఫోన్ చేసి అలర్ట్ చేసిండు. ఎక్కడ మాటుగాయాలో చెప్పిండు. తను ఏ రూటులో వచ్చేది చెప్పిండు. చెట్టు కిందికి వచ్చి కూసున్నడు. తెలువకుంటనే కునుకు పట్టింది.

సొమ్లా ఇంటికచ్చి పాత స్కూటర్ బయటకు తీసిండు. తీస్తూ "దీన్ని అప్కారోళ్ళు నాలుగుసార్లు వేలం పెట్టిండ్రు. దర పెచి నేనే కొన్న" అన్నడు. అంటూ "ఎట్లాగూ మీ బండి నడువది. అంత దూరం నడిచి పోలేరు. నాతో చౌరస్తకు రా... అక్కడ మెకానికుంటడు. వచ్చి మంచిగ చేస్తడు" అన్నడు.

సేటు `నా పని మరింత తేలిక చేస్తున్నవురా... చౌరస్తలనే నీ కోసం కావలుండుమన్న...` అనుకుని బండి ఎక్కిండు.

భూలీ రెండూ సంచులను కాళ్ళదగ్గర ఏసింది. ఆమె కనుకొలుకుల్లో ఇంకా తడి ఉంది. మొఖం నిండా భయం, బుగులు, నిద్రలేక కండ్లు ఉబ్బినయి.

స్కూటర్ బయలుదేరింది. కొంత దూరం పోయినంక ‘బాపూ‘ అని పిలిచిండు సొమ్లా. ఆ పిలుపు కొత్తగా ఉంది.

"పుండున్న దగ్గరనే ముందు పెట్టలె. గండి వడ్డ దగ్గరనే కట్టమొత్తాలె. ఈ తాగుడు మొత్తానికే బందు చేస్తే మొదాలు కుషీ చేసుకునేది మేము బాబు... రాత్రి మా భూలీ మీద కోపమొచ్చింది గదూ... అది మాట్లాడలేదు బాబూ..." అన్నడు.

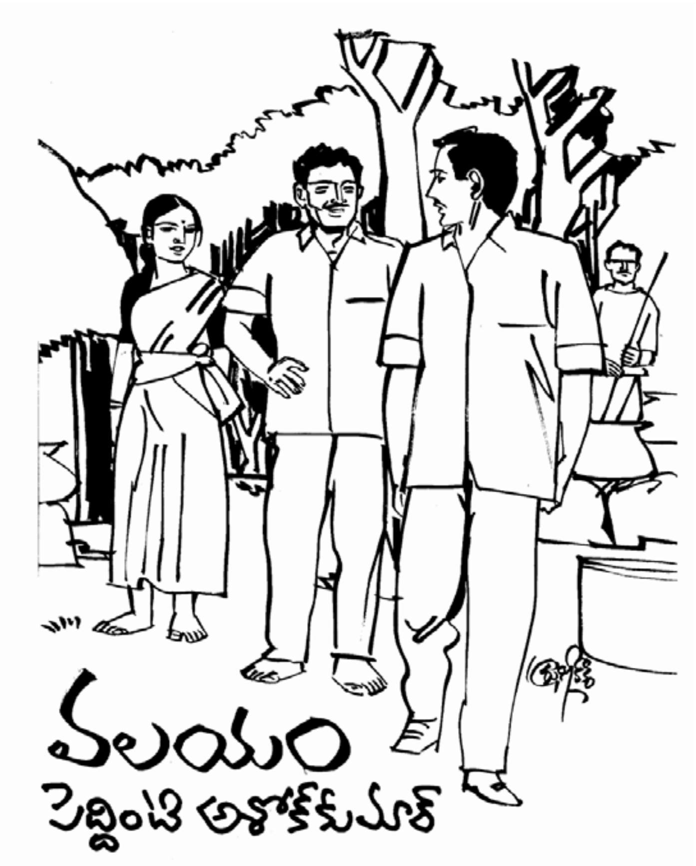

స్కూటరు ఆగిపోయింది.

సొమ్లా చెప్పుతనే ఉన్నడు....

"ఒకసారి కేసుల ఇరుక్కున్నప్పుడు నన్ను ఇడిపిస్తనని ఒండు దాన్ని బలిమి చేసిండు బాబూ... అప్పుడే దాని గొంతు పడిపోయింది..." - సొమ్లా కండ్ల నీళ్ళు.

"అదంతా నాకెందుకు చెబుతున్నవు. నన్ను చౌరస్తల దించు పోవాలె" ఆదుర్దాగా అన్నడు సేటు.

కండ్లు తుడుచుకుంటూ "ఎక్సైజు స్టేషన్ ఇటు నుంచి వెళితే దగ్గరగా ఉంటుంది. బాబూ" అన్నడు పక్క దారిని చూపిస్తూ సొమ్లా.

నవీన్ తలగ్రిరున తిరిగింది.

"నీకు తెలుసా?" అన్నడు నోరు తెరిచి.

"మీరు సేటు కాదని అబద్దమాడుతున్నరని తెలుసు బాబూ.... ఈ అనుభవమల ఎందరిని చూడలేదు" అన్నడు వైరాగ్యంతో సొమ్లా.

నవీన్ తికమక పడ్డడు. ఏదో అడుగబోతుంటే "తెలుసు బాబు. అన్నీ తెలిసే ఎంట తిప్పుకున్న. నేను కాదన్ననుకో... మీరు మాత్రం పోదురా... ఏ రాత్రో తండాలకు వత్తురు. మా కుక్కలు మిమ్మల్ని పట్టిత్తుండె మా మనసులు తెల్లారెవరకు బొక్కల మిగలకుంట మాయం జేత్తరు. కనీసం నా గుడిసెలోనన్నా పడుకోమందుంటిని. మీరు పడకుందురా... ఎవని తావురం ఎక్కడుందా అని సాటు సాటుకు వెదుకుదురు. అప్పుడన్నా పట్టుకుని సంపుదురు. నాకు తెలిసిన మనిషి అని మాతో కలివిడిగా తిరుగట్ల సరిపోయింది గనీ మీరెవరో నాకు తెలువదన్న సంగతి చీమ కాలంత బయటకు పొక్కినా..." చెప్పడం ఆపి నవీన్‌ను చూసిండు సొమ్లా... చూస్తూ "...రాకూడదని టైమ్లు వచ్చిండ్రు బాబూ" అన్నడు.

నవీన్ కాళ్ళ కింది భూమి కదులుతుంది.

బండి స్టాండు వేస్తూ "ఇప్పుడు మిమ్మల్ని ఎవ్వలూ ఏం చెయ్యలేరు బాబూ... నన్ను పట్టుకోవచ్చు.." అన్నడు సొమ్లా.

✷✷✷